

פרשת קרח – חמישי

(יז) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

טז ומליל יי, עם משה למימר.

(יח) דַּבֵּר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֹתָם מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נְשֵׁיהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מִטָּהוּ:

יז מליל עם בני ישראל, וסב מנהון חטרא חטרא לבית אבא מן כל רכרכניהון לבית אבהתהון תרי עסר, חטריין: גבר ית שמייה, תכתוב על חטרייה.

(יח) וְאֵת שֵׁם אֶהֱרֹן תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה לְוִי כִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם:

יח וית שמא דאחרון, תכתוב על חטרא דלוי: ארי חטרא חד, לריש בית אבהתהון.

טז"א כִּי מִטָּה אֶחָד: אף על פי שחלקתים לשתי משפחות משפחת כהנה לבד ולויה לבד, מכל מקום שבט אחד הוא:

(יט) וְהִנַּחְתֶּם בְּאֶהֱל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אוֹעֵד לָכֶם שָׁמָּה:

יט ותצנענון, במשכן זמנא קדם, סהדוּתא, דאזמין מימרי לכון, תמן.

(כ) וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְחַר־בּוֹ מִטָּהוּ יִפְרֹחַ וְהִשְׁכַּתִּי מֵעָלַי אֶת־תְּלֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עָלֵיכֶם:

כ ויהי, גברא דאתרעי ביה חטרייה ינעי; ואניח מן קדמי, ית תרעמת בני ישראל, דאנון מתרעמין, עליכון.

טז"א וְהִשְׁכַּתִּי: כמו (בראשית ח) "וַיִּשְׁכֹּב הַמַּיִם" (אסתר ז): "וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה":

(כא) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיוּ אֵלָיו | כָּל־נְשֵׁי־אִיהֶם מִטָּה לְנָשִׂיא אֶחָד מִטָּה לְנָשִׂיא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהֱרֹן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם:

כא ומליל משה עם בני ישראל, ויהבו ליה כל רכרכניהון חטרא לרבא חד חטרא לרבא חד לבית אבהתהון תרי עסר, חטריין; וחטרא דאחרון, בגו חטריהון.

טז"א בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם: הניחו באמצע, שלא יאמרו: מפני שהניחו בצד שכינה פרח:

(כב) וַיָּנַח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטָּת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֶהֱל הָעֵדוּת:

כב ואצנע משה ית חטריא, קדם יי, במשכנא, דסהדוּתא.

(כג) וַיְהִי מִמָּחָרָת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה־אֶהֱרֹן לְבֵית לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵא צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים:

כג ויהי, ויהוה ביומא דבתרוהי, ועאל משה למשכנא דסהדוּתא, והא יעא חטרא דאחרון, לבית לוי; ואפיק לבלבין ואניץ נץ, וכפית שגדיין.

טז"א וַיֵּצֵא פָּרַח: כמשמעו. ציץ: הוא חנטת הפרי כשהפרח נופל. וַיִּגְמַל שְׁקָדִים: : "וַיִּגְדֵּל הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל", וְלָשׁוֹן זֶה מְצוּי בַּפָּרִי הָאֵילָן, כמו (ישעיה יח): "וּבְסֹר גִּמְל יִהְיֶה נֹצֵה". וְלָמָּה שְׁקָדִים? הוּא הַפָּרִי הַמְּמָהָר לְהַפְרִיחַ מְכָל הַפְּרוֹת, אֵף הַמְּעוֹרָר עַל הַכֹּהֵנָה פְּרָעָנוֹת מִמֶּהָרָת לְבֹא, כְּמוֹ שֶׁמְצִינוּ בַּעֲזִיָּה (ד"ה ב, כו) "וְהִצְרַעַת זִרְחָהּ בְּמִצְחוֹ", וְתַרְגּוּמוֹ: "וּכְפִית שְׁגָדֶיךָ", כְּמִין אֲשֶׁכּוֹל שְׁקָדִים יַחַד כְּפוֹתִים זֶה עַל זֶה:

(כד) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטָּת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּרָאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהוּ:

כד ואפיק משה ית כל חטריא מן קדם יי, לכל בני ישראל; ואשתמודעו ונסיבו, גבר חטרייה.